

Sygn. akt. I C 646/19 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2019r.

Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marcin Ilków

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Drzymała

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2019r. w Strzelcach Opolskich

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko Ł. J.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Ł. J. na rzecz strony powodowej (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 2.103,27 zł (dwa tysiące sto trzy złote 27/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 25 stycznia 2019r. do dnia 23 lipca 2019r. w wysokości 72,20zł (siedemdziesiąt dwa złote 20/100);

II. zasądzoną w punkcie I należność w łącznej wysokości 2.175,47 zł (dwa tysiące sto siedemdziesiąt pięć złotych 47/100) rozkłada na 20 miesięcznych rat, płatnych w następujący sposób : pierwsza rata w wysokości 123,47zł (sto dwadzieścia trzy złote 47/100) płatna w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się orzeczenia i kolejnych 19 rat w wysokości po 108 zł (sto osiem złotych) każda płatnych do 30 – go dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca następnego po miesiącu, w którym pozwany zapłaci pierwszą ratę, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat;

III. zasądza od pozwanego Ł. J. na rzecz strony powodowej (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. odstępuje od obciążania pozwanego kosztami zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich dnia 25 stycznia 2019 r., strona powodowa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanego Ł. J. kwoty 2.103,27 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 25 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając strona powodowa podniosła, iż dochodzona przez nią w postępowaniu wierzytelność wynika z niewywiązania się przez pozwanego z zapłaty kwoty wynikającej z ramowej umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 27 czerwca 2014 r. między pozwanym a W..pl (...). z o. o. Na podstawie umowy o przelew wierzytelność w ramach transakcji sekurytyzacji zawartej pomiędzy powodem a poprzednim wierzycielem w dniu 01 grudnia 2017 r. powód nabył wierzytelność wobec pozwanego wraz z prawem do naliczania odsetek. Pismem z datowanym na dzień 01

grudnia 2017 r. strona powodowa przesłała pozwanemu informację o zmianie wierzyciela, natomiast dnia 12 grudnia 2017 r. wezwała pozwanego do zapłaty należności.

Pismem z dnia 11 marca 2019 r. (data wpływu do Sądu) pełnomocnik strony powodowej, czyniąc zadość wezwaniu do uzupełnienia braków formalnych poprzez doręczenie w 2 egzemplarzach odpisów dokumentów, z których wynika, iż pozwany zaakceptował warunki umowy pożyczki zawieranej za pośrednictwem platformy internetowej wskazał, iż pozwany utworzył konto użytkownika na stronie internetowej poprzedniego wierzyciela podając wymagane dane (m. in. adres e-mail, imię i nazwisko, PESEL, serię i numer dowodu osobistego). W ramach swojego konta internetowego na portalu poprzedniego wierzyciela pozwany złożył wniosek o zawarcie umowy wraz z wnioskiem o udzielenie wskazanej kwoty pożyczki. Jednocześnie pozwany dokonał akceptacji warunków umowy wraz z regulaminem oraz tabelą opłat. Tożsamość pozwanego została zweryfikowana poprzez pobranie stosownej aplikacji i zalogowanie się pozwanego, za pośrednictwem tej aplikacji, na rachunek bankowy pozwanego. Poprzedni wierzyciel potwierdził zawarcie umowy przekazując kwotę pożyczki na wskazany przez pozwanego rachunek bankowy. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, w szczególności nie zwrócił pobranych środków pieniężnych.

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na pozew.

Na terminie rozprawy w dniu 23 lipca 2019 r. pozwany uznał przedmiotowe roszczenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 13 kwietnia 2016 r., w wykonaniu ramowej umowy pożyczki nr (...) zawartej pomiędzy W..pl (...). z o. o. a pozwanym Ł. J., pozwany zwrócił się o udzielenie mu pożyczki w wysokości 1.500 zł. Zgodnie z § 1 ust. 2, spłata pożyczki miała nastąpić w terminie 60 dni od daty wypłaty należności, tj. do dnia 12 czerwca 2016 r. Pozwany w ww. dacie otrzymał pożyczkę gotówkową w wysokości 1.500,00 zł.

Ł. J. nie spłacił pożyczki w całości.

Dowody:

- ramowa umowa pożyczki nr (...), k. 46-56;
- formularz informacyjny dotyczący pożyczki konsumenckiej, k.57-58;

Dnia 01 grudnia 2017 r. wierzyciel pierwotny W..pl (...). z o.o. z siedzibą w W. dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W..

Dowody:

- umowa cesji wierzytelności z dnia 01.12.2017 r. wraz z oświadczeniem i pełnomocnictwem, k. 17-32;

Pozwany został zawiadomiony o cesji wierzytelności pismem z dnia 01 grudnia 2017 r., następnie pismem z dnia 12 grudnia 2017 r. powód wezwał go do dobrowolnej zapłaty należności z informacją, iż brak spłaty zadłużenia w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania będzie skutkować przekazaniem sprawy przez wierzyciela za pośrednictwem Kancelarii (...) do sądu w celu uzyskania tytułu wykonawczego.

Dowody:

- zawiadomienie o zmianie wierzyciela z dnia 01.12.2017 r., k. 42;
- wezwanie z dnia 12.12.2017 r., k. 43;

Powód dokonał wyliczenia należnych od pozwanego odsetek z tytułu braku spłaty należności wynikającej z umowy nr (...), które na dzień wniesienia pozwu, tj. 25 stycznia 2019 r. wyniosły łącznie kwotę 603,27 zł. Na sumę ww. odsetek

składały się kwoty: 448,50 zł tytułem kosztów naliczonych przez poprzedniego wierzyciela – data wymagalności 12.06.2016 r., 34,52 zł – tytułem odsetek naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie od dnia 01.12.2017 r. wg stopy procentowej wskazanej w umowie każdorazowo nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych – data wymagalności 12.06.2016 r. oraz 120,25 tytułem odsetek naliczonych przez powoda od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 02.12.2017 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w przedmiotowej sprawie, wg stopy odsetek ustawowych za opóźnienie – data wymagalności 25.01.2019 r.

Dowody:

- wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności, k. 41;
- wyliczenie odsetek, k. 59 ;

Pozwany uznał roszczenie strony powodowej i oświadczył, że chciałby spłacić zadłużenie w ratach po 100 zł miesięcznie, wskazał, iż nie spłacał swego zobowiązania wobec powoda, z uwagi na fakt, iż po zawarciu umowy pożyczki stracił pracę i płynność finansową. Ł. J. utrzymuje się z pracy w tartaku, zarabia ok. 1500 zł miesięcznie, czasami 100-200 zł więcej, jednak część jego wynagrodzenia jest zajmowana przez komorników na poczet zaległych już należności, razem z żoną mają łącznie zadłużenie sięgające 150.000,00 zł. Ł. J. czasami wykonuje dorywcze prace, za które osiąga dochód w granicy 100 zł, który przeznacza na bieżące wydatki związane z utrzymaniem rodziny. Pozwany wskazał, iż ma 5 dzieci na utrzymaniu, 3 z pierwszego małżeństwa żony i 2 wspólnych. Otrzymują świadczenie „500+” tylko na 2 wspólnych dzieci, ponieważ biologiczny ojciec pozostałej 3 pracuje za granicą, zatem nie przysługuje im świadczenie „500+” w tym zakresie. Poza obciążeniami wobec wierzycieli ciąży na nim obowiązek uiszczenia opłat za mieszkanie oraz utrzymywanie żony, która nie pracuje, zajmuje się najmłodszym 15-miesięcznym dzieckiem. Pozwany miesięcznie na utrzymanie siebie i rodziny przeznacza całą pozostałą, po uiszczeniu wszystkich wierzytelności, część wynagrodzenia.

Dowód:

- zeznania pozwanego, rozprawa z dnia 23 lipca 2019 r., k. 72.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Uprawnienie żądania przez powoda roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem wynika z zawartej pomiędzy pozwanym, a W..pl (...). z o. o. z siedzibą w W. umowy pożyczki gotówkowej numer (...). Warunki umowy nie były między stronami sporne.

Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony oraz w oparciu o zeznania pozwanego złożone na rozprawie w dniu 23 lipca 2019 r. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności złożonych zeznań.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. W szczególności za umowę o kredyt konsumencki uważa się umowę pożyczki. Natomiast w myśl ust. 13 art. 5 ww. ustawy, umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość, czyli tak jak w niniejszej sprawie, to umowa o kredyt konsumencki zawierana z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumienia na odległość, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Według art. 6 ust. 1 powołanej ustawy, umowy zawierane z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu

środków porozumiewania się na odległość (...) są umowami na odległość, jeżeli kontrahentem konsumenta jest przedsiębiorca, który w taki sposób zorganizował swoją działalność.

Zgodnie z art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W przedmiotowej sprawie pożyczkodawca przekazał na konto pozwanego w dniu 13 kwietnia 2016 r. kwotę 1.500,00 zł

Istotnym dla rozpoznania przedmiotowej sprawy było przede wszystkim to, że na rozprawie w dniu 23 lipca 2019 r. pozwany oświadczył jednoznacznie, iż nie kwestionuje roszczenia powoda, uznaje powództwo, jednocześnie wnosząc o rozłożenie należności na raty. Sąd uznał, iż oświadczenie pozwanego o uznaniu powództwa było skuteczne oraz nie budziło żadnych wątpliwości.

W myśl art. 213 § 2 k.p.c., Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Ocena, czy zachodzi jedna z wymienionych przesłanek niedopuszczalności uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 stycznia 1999 r., sygn. akt I ACa 890/98). Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne oraz, że powód godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (orzeczenie Sądu Najwyższego z 28 października 1976 r., sygn. akt II CRN 232/76, oraz z 14 września 1983 r., sygn. akt III CRN 188/83).

Sąd nie jest uprawniony do badania, czy uznanie powództwa jest zgodne z obiektywnie istniejącym stanem faktycznym. Podejmowanie jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej przez Sąd byłoby bowiem sprzeczne z wyrażoną *expressis verbis* zasadą związania Sądu uznaniem powództwa. Dopiero w sytuacji, gdy z akt sprawy jednoznacznie wynika, że uznanie powództwa jest sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego lub ma na celu obejście prawa, a okoliczności te nie były dostatecznie wyjaśnione, Sąd może przejawiać inicjatywę w celu ich ustalenia zgodnie z prawdą.

W przekonaniu Sądu w przedmiotowej sprawie uznania powództwa nie można było nie uwzględnić procesowo bowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przesądzał za faktem uwzględnienia powództwa. Pozwany nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu, który zakwestionowałby przedłożone przez powoda dokumenty. W związku z powyższym, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy zasądzone roszczenie należy rozłożyć na raty.

Zważając na treść art. 320 k.p.c., Sąd przychylił się do wniosku pozwanego, biorąc pod uwagę usprawiedliwione interesy zarówno strony powodowej, jak i pozwanego, a nadto również zasady współzycia społecznego.

Sąd w pierwszej kolejności wziął pod uwagę aktualną sytuację materialną pozwanego, który choć osiąga regularny dochód, to z uwagi na konieczność zapewnienia podstawowych potrzeb życiowych i regulowania pozostałych zobowiązań, nie jest w stanie spłacić długu wobec powoda jednorazowo. Oceniając zasadność rozłożenia spłaty zasądzonej kwoty na raty w niniejszej sprawie w kontekście art. 320 k.p.c. Sąd uwzględnił także to, że pozwany ma na swoim utrzymaniu żonę, która nie pracuje, oraz 5 dzieci, z czego 3 jest z poprzedniego związku małżeńskiego żony pozwanego. Zadłużenie pozwanego jest znaczne, a więc nawet jego dorywcza praca nie pozwala na osiągnięcie takich dochodów, by zaspokoić roszczenia wszystkich wierzycieli. Nie można też czynić pozwanemu zarzutu, że nie podejmuje kroków by polepszyć swą sytuację materialną skoro pracuje, oraz znajduje czas na dodatkową pracę. Trzeba też wziąć pod uwagę fakt, że żona pozwanego nie pracuje, zatem to na nim ciąży obowiązek zapewnienia bytu i utrzymania całej rodziny. W sytuacji zaistniałej w niniejszej sprawie zdaniem Sądu w pełni zrealizowała się przesłanka „szczególnie uzasadnionego wypadku” warunkująca możliwość rozłożenia na raty zasądzonego w wyroku świadczenia.

Biorąc pod uwagę całokształt sytuacji życiowo – finansowej pozwanego Sąd stanął na stanowisku, iż pozwany będzie w stanie przeznaczyć jedynie część swego dochodu na rzecz spłaty roszczenia strony powodowej. Jednorazowa spłata zobowiązania nie będzie możliwa nawet przy egzekucji komorniczej, biorąc chociażby pod uwagę wysokość zobowiązania pozwanego wobec pozostałych wierzycieli. Nadto pozwany nie ma majątku pozwalającego na szybkie zaspokojenie należności powoda. Sąd uznał, iż rozłożenie zasądzonej kwoty na 20 miesięcznych rat pozwoli na spłatę roszczenia w czasie niezbyt dla strony powodowej odległym, w związku z czym nie ucierpi jej uzasadniony interes w tym, by odzyskać należną kwotę od pozwanego. Zdaniem Sądu w takim czasie Ł. J. będzie w stanie zaspokoić roszczenie strony powodowej.

Sąd uznał, iż powyższe rozstrzygnięcie zaspokoi zarówno żądanie wierzyciela, bowiem posiadać on będzie zwiększoną pewność co do dokonania całkowitej spłaty zadłużenia przez pozwanego, zaś samemu pozwanemu pozwoli na dalsze wywiązywanie się ze spłaty wg sposobu, który nie wywrze negatywnego wpływu na jego utrzymanie.

W związku z faktem, że należność żądana pozwem została rozłożona na raty Sąd zasądził należność w zakresie żądanych pozwem odsetek za zwłokę jedynie do daty wyrokowania albowiem takie rozstrzygnięcie przy rozłożeniu należności głównej na raty nie uczyni sytuacji materialnej pozwanego gorszą niż w przypadku nie zastosowania przez Sąd dyspozycji art. 320 k.p.c. Podobnie w tym zakresie orzekł Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 grudnia 2006 r., sygn. akt III CZP 126/06. Sąd równocześnie przyjął, tak, aby prawa powoda nie były naruszone, że pozwany w razie zwłoki z płatnością którejkolwiek z rat będzie obowiązany zapłacić powodowi odsetki ustawowe za opóźnienie od poszczególnej raty, albowiem niewątpliwie wówczas będzie w stosunku do powoda w zwłoce z zapłatą tej częściowej należności.

W przedmiocie kosztów postępowania to zasady ich ponoszenia reguluje art. 98 k.p.c., który stanowi m. in., że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego. Wysokość kosztów sądowych, zasady zwrotu utraconego zarobku lub dochodu oraz kosztów stawiennictwa strony w sądzie, a także wynagrodzenie adwokata, radcy prawnego i rzecznika patentowego regulują odrębne przepisy.

Co prawda pozwanego należy traktować jako przegrywającą sprawę, jednakże w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się o przepis art. 102 k.p.c.

Przepis ten stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Musi zatem wystąpić przesłanka szczególnie uzasadnionych wypadków, bowiem tylko wtedy, gdy one zaistnieją, sąd może nie obciążać strony w ogóle kosztami.

Przepis powyższy ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 grudnia 1973 r., sygn. akt II CZ 210/73).

Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, lecz także dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej pozwanego.

Odnosząc powyższe rozważania na realia przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż pozwany jest niewątpliwie w ciężkiej sytuacji majątkowej, o której mowa w tym przepisie. Ze skromnych swoich dochodów, pokrywa koszty bieżącej egzystencji swojej i rodziny, jak i reguluje pozostałe zaciągnięte zobowiązania finansowe.

Co prawda sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia – na podstawie art. 102 k.p.c. – z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba, że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2011 r., sygn. akt IV CZ 111/11). Jako dalsze szczególne okoliczności Sąd uznał to, że pozwany nie neguje istnienia wierzytelności i wykazuje chęć dokonania spłaty całego zadłużenia. Zasądzenie całości kosztów procesu spowodowałoby powiększenie zadłużenia pozwanej u strony powodowej.

Wobec powyższego, na podstawie powołanych przepisów, Sąd postanowił jedynie zasądzić od pozwanego Ł. J. na rzecz strony powodowej zwrot kosztów procesu w kwocie 100,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, a w pozostałej części odstąpił od obciążania pozwanego kosztami zastępstwa procesowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak sentencji.